

se jím jen doplňuje, nikoliv však nahrazuje smluvní projev obce, a předpokládá tudíž schválení to již platnost a právní účinnost projevu obce. Té tu však, jak dovedeno, nebylo. Usnesením o vkladu vlastnického práva k nemovitostem pro žalovanou obec do pozemkových knih nebyla rozřešena otázka platnosti kupní smlouvy, jak správně poznal odvolací soud.

Čís. 16781.

Nekalá soutěž (zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.).

Obsahuje-li závadný článek zlehčování některých podniků určitého druhu, aniž lze z něho vyčísti, kterých určitých podniků toho druhu se týká, není každý podnik toho druhu oprávněn k žalobě podle § 10 zákona proti nekalé soutěži. Ani paušálně zlehčující a nedoložená zlehčování se nevymykají sankci stanovené v § 10 zákona proti nekalé soutěži, jest však vždy zkoumati, zda budou závadný článek chápati zákaznické kruhy se zřením na okolnosti jednotlivého případu tak, že směřuje proti určitému podniku.

(Rozh. ze dne 4. března 1938, Rv I 1851/37.)

Srov. rozh. č. 12638, 16742 Sb. n. s.

V č. 2 roč. I., únor 1935, byl otištěn článek pod nadpisem »Žít a nechat žít« tohoto obsahu: »Napsali jsme už, že název našeho listu jest i našim programem. Každý má nárok na život a my také si přejeme a chceme, aby se vedlo dobře každému zákazníkovi. I obchodník a živnostník má však právo na život. Není myslitelné, aby stát konsumům a různým družstvům poskytoval různé výhody a mnohomilionové subvence, které musí nejdříve sebrati na daních od poplatnictva, tedy nejen od zákaznictva, ať už v přímých nebo nepřímých daních, ale hlavně od obchodníků a živnostníků, jimž stát nechává jen starost, jak mají zaplatiti stále a stále rostoucí daně a jiná břemena. Živnostník a obchodník nechce nic jiného, než aby konsumy měly tytéž povinnosti jako má on, aby byly jako ve skutečně demokratickém státě pro všechny občany stejné povinnosti i stejná práva, aby poplatnictvo nemusilo stále doplácet ve způsobě zvyšovaných daní i na různé subvence konsumového a družstevnického hospodářství a j. Vždyť je přece známo, že konsumy a družstva nemají lepšího zboží a neprodávají o nic levněji než řádný obchodník a živnostník. Tento se musí, jak náleží, přičiniti, poněvadž jenom na tomto záleží celá jeho existence, neboť stát mu na to nic nepřidá. Obchodník a živnostník musí se proto všemožně snažiti obsloužit řádně svého zákazníka vždy čerstvým a nejlepším zbožím za možné nejlevnější ceny, neboť jeho celá existence závisí jen od dobré prosperity jeho živnosti neb obchodu, od spokojenosti jeho zákaznictva, aby okruh tohoto si nejen udržel, ale i rozšířil. Nakupujte proto u řád-

ných obchodníků a živnostníků, u nichž budete nejlépe obslouženi.« Uvedený časopis byl rozšiřován po území celého státu. Tvrdíc, že údaje o konsumních družstvech v onom článku obsažené jsou způsobilé poškoditi i žalující »R.«, nákupní, výrobní, stavební a úsporné družstvo v P., jakožto konsumní družstvo a že ony údaje byly učiněny a rozšiřovány za účelem soutěže, jak jest patrné ze závěru článku, v němž se čtenáři vyzývají, aby proto nakupovali u řádných obchodníků a živnostníků, u nichž budou nejlépe obslouženi, a též v dalším obsahu článku vyličuje pochvalně činnost obchodníků a živnostníků, u nichž budou nejlépe obslouženi, a staví ji do protikladu proti konsumům, o jejichž hospodářství tvrdí, že je takové, že musí býti mnohamilionovými subvencemi sanovány, a sled údajů jest tak uspořádán, že v čtenáři má býti vzbuzena zášť a odpor ve prospěch obchodníků a živnostníků, domáhá se žalující společenstvo »R.« žalobou, aby byly žalované tiskařské a vydavatelské závody »Č.« uznány povinnými zdržeti se údajů obsažených v uvedeném článku »Žít a nechat žít« toho obsahu, jako by stát konsumům poskytoval mnohamilionové subvence, které musí nejdříve sebrati na daních od poplatníků, a tedy nejen od zákaznictva, ať již na přímých, nebo nepřímých daních, ale hlavně od obchodníků a živnostníků, jimž nechává jen starosti, jak mají zaplatiti stále rostoucí daně a jiná břemena a 2. aby žalujícímu družstvu bylo přiznáno oprávnění dáti uveřejniti rozsudek v určitých časopisech. Soud první stolice uznal podle žaloby pod 1., kdežto pod 2. zamítl žalobu.

Důvody: Zlehčování se nemusí týkati jen jediné určité osoby, nýbrž se může vztahovati i na více podnikatelů, pokud jest z obsahu zlehčování okolnost ta zřejmě patrná. Nevyžaduje se jmenování podniku jménem nebo firmou, stačí i narážka naň se hodící. To platí i tehdy, je-li zlehčován systém a pod. Forma, v jaké se údaj stal, tu nerozhoduje. Rozhodující jest, jak obecenstvo, pro něž byl údaj učiněn, o věci soudí (Skála, Nekalá soutěž). Údaje shora uvedené, zejména pokud se tvrdí v souvislosti s mnohamilionovými subvencemi podle tvrzení článku konsumům a různým družstvům poskytovanými, že stát hlavně od obchodníků a živnostníků musí peníze na daních sebrat, ale těmto nechává jen starost, jak mají zaplatiti daně stále rostoucí a jiná břemena, jsou údaje objektivně nepravdivé, zlehčovatelem co do jiných pravdivostí neprokazatelné (Skála, l. c., str. 136). Je přece notorické, že největším daňovým nositelem jest prvovýroba, zemědělství, hornictví, průmysl a zaměstnanci, jejichž daňová převaha proti nepatrnému zlomku obyvatelstva z kruhů obchodnických a živnostenských je zdrcující, nehledě na to, že spotřební daně hradí výhradně spotřebitelé, tedy nikoliv obchodník, který stejně jako při dani obrátové, která se v číslicích obchodnických a živnostenských daní vykazuje tak značnými částkami, jest pouhým výběrčím daně od spotřebitele, ale nikoliv jejím vlastním plátcem, neboť si daně ty do ceny započítává. Údaje hodnoceny v celku působí podle názoru soudu na průměrného čtenáře a zákazníka dojmem zlehčujícím podniky konsumní a družstevní a tím i podnik žalujícího společenstva

a jsou objektivně způsobilé poškoditi jeho podnik, neboť se v nich vlastně tvrdí, že jeho hospodaření jest (jako u jiných družstev a konsumů) tak desolátní, že subvence ze státních peněz mnoha milionů ve formě subvencí doplácel. To se vytyká v protikladu k obchodnictvu a živnostnictvu, kdežto je přece notorické, že také stát subvencuje zvelebení živností a obchodů, a tím v té formě projevuje peněžní účast i na prospěch v něm zúčastněných jednotlivců a ponechává vedle starostí o břemena obchodníkům i miliony reprezentující zisk anebo značné investice na majetky. Jako svědek o pravdivosti tvrzení slyšený poslanec Alois B. ostatně sám potvrdil, že o žalujícím družstvu nemůže říci, že dostalo nějakou subvenci ze státních peněz. Lichá jest námitka, že není možné poškození žalujícího společenstva hledě na jeho politický základ, poněvadž i kdyby se členství jeho ukládalo i příslušníkům určité strany, může z článku vzbuzený dojem o špatném hospodaření konsumu odraditi od přístupu do družstva i straníka řečené strany. Že se údaj stal za účelem soutěže, má soud dokázáno jednak tím, že se na konci článku čtenáři vyzývají, aby proto nakupovali u řádných obchodníků a živnostníků, tedy úsudkem z opaku nikoliv u konsumů, jednak že byl onen článek dokonce výslovně určen pro propagaci obchodní v kruzích zákaznických, jak nasvědčuje na první straně časopisu obsažený nápis »Svým pp. váženým zákazníkům věnuje...«. Je tím tedy na podkladě všech zjištěných skutečností, jež soud hodnotí volným uvážením jak jednotlivě, tak v celkovém dojmu, dokázáno, že údaje článku ve výroku rozsudečném uvedené zakládají skutkovou podstatu zlehčování podle § 10 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n. O d v o l a c í s o u d na odvolání žalovaných podniků potvrdil napadený rozsudek. D ů v o d y: K odůvodnění nekalé soutěže podle § 10 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n. se nevyžaduje subjektivní zlý úmysl, nýbrž stačí objektivní způsobilost snížení soutěžitelskou posicí odpůrcem, stal-li se údaj za účelem soutěže. Tato tendence vyplývá zcela patrně už z celé stylisace příslušného článku. Pozastavené zlehčování konsumů družstevních se sice přímo netýká žalujícího společenstva jako určitého jedince, avšak určitého druhu podnikatelů, k němuž i ono náleží, takže i ono jest oprávněno proti němu se brániti. Důkaz pravdivosti údajů, o něž jde, nebyl proveden resp. ani proveden býti nemohl a nebyl by ostatně mohl žalované podniky zprostiti viny, i kdyby se byl zdařil, poněvadž k svým údajům způsobilým omeziti žalobce ve značné míře ve veřejnosti nebyly žádnou zvláštní okolností nuceny, takže podle § 10, odst. 2 zákona proti nekalé soutěži jsou za ně v každém případě odpovědny.

N e j v y š š í s o u d zamítl žalobu.

D ů v o d y:

Oba soudy ve shodě s názorem žalujícího společenstva uznaly pozastavené jednání žalované za závadné podle § 10 zákona proti nekalé soutěži. Uvědomily si, že podle § 15, odst. 2, řeč. zák. je k žalobě pro

takový rušební čin oprávněn jen soutěžitel, jehož se čin přímo dotýká, a měly za to, že v souzeném případě splněna jest také tato podmínka. Procesní soud uvádí, že se zlehčování může vztahovati i na více podnikatelů a že není třeba jmenovati určitý podnik, nýbrž že stačí také nářážka naň se hodící, což prý platí i tehdy, jestliže je zlehčován systém a pod. Odvolací soud má za to, že se sice pozastavené zlehčování konsumů netýká přímo žalobkyně jako určitého jedince, avšak určitého druhu podnikatelů, k němuž náleží také žalobkyně. Odvolací soud má tu patrně na mysli rozh. č. 12638 Sb. n. s., na něž žalobce výslovně poukázal.

V této všeobecnosti nelze však s nižšími soudy souhlasiti, protože tu je třeba bedlivě přihlížeti k zvláštním poměrům, jak byly v jednotlivém případě zjištěny; teprve na základě nich možno rozhodnouti, zda přes všeobecné znění údajů měl býti a byl přímo postižen určitý podnik a zda mu proto lze přiznati nárok na ochranu podle §§ 10 a 15 uved. zák. Tak tomu bylo zejména v řečeném již rozhodnutí, kde šlo o projev místního konsumního spolku, zahrocený proti tamním obchodníkům, obsažený v letácích, které byly rozšiřovány v místě a okolí. Tam tedy byl nasnadě úsudek, že ony údaje směřovaly právě proti místním obchodníkům a že oni měli býti a byli přímo dotčeni.

V souzeném případě má se věc jinak. Také tu jde ovšem o úsek bojů mezi obchodnictvem a družstvy a v pozastaveném článku se zcela všeobecně opakují známé argumenty uváděné k obraně zájmů stavu živnostenského. Nejde tu především o boj v soutěži mezi jednotlivými podniky ani s jedné, ani s druhé strany. Podnik žalujícího společenstva nejen není jmenován, ale podle názoru dovolacího soudu není tu ani nějakých náznaků, které by ukazovaly na to, že by právě ten podnik měl býti postižen pozastavenými údaji, že by se právě jeho ony údaje přímo dotýkaly, anebo náznaků, které by mezi zákaznictvem měly a mohly vzbuditi dojem, že údaje směřují právě proti podniku žalujícího společenstva, a podle nichž tedy pak ten podnik měl a mohl býti přímo dotčen. V obsahu článku nenasvědčuje nic tomu, že by článek mohl býti vykládán tak, že se subvencí dostalo všem konsumům a že tedy také podnik žalujícího společenstva je mezi těmi konsumy, jimž se subvencí dostalo; naopak z článku samého plyne, že se taková výtka dotýká právě jen některých podniků konsumních, aniž lze z něho vyčísti, že by se ona výtka mohla týkati také žalujícího družstva. V souzeném případě není tudíž podle uvedených okolností okruh podniků, které mohou býti dotčeny, vymezen s takovou určitostí, aby mohlo býti usouzeno, že údaj směřoval také proti žalobci a dotýkal se právě také jeho.

Lze sice souhlasiti se žalujícím družstvem, že se paušálně zevšeobecňující a nedoložená zlehčování nevymykají právě jen pro takovou formu a c i sankci stanovené v § 10 uved. zák., ba že může tu býti zvýšené nebezpečí právě pro záluďnou formu takové nekalé soutěže a proto zvýšená potřeba ochrany; než právě také při posouzení s tohoto hlediska jest vždy bedlivě přihlížeti k okolnostem konkrétního

případu. V souzeném případě nelze však ani s tohoto hlediska uznati, že v kruzích zákaznických bude článek chápán a vykládán tak, že směřuje právě proti žalujícímu společenstvu a že se právě jeho týká jeho pozastavený obsah. V Praze, kde článek vyšel, působí přece mnoho družstevních podniků a nelze zajisté uznati, že by na základě pozastaveného článku bylo lze s hlediska §§ 10 a 15, odst. 2, zákona proti nekalé soutěži přiznati žalobní právo kterémukoli spotřebnímu družstvu působícímu v Praze nebo kdekoli jinde v republice.

Čís. 16782.

Soukromí zaměstnanci (zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.).

Pro zaměstnance, jenž pokračuje se zaměstnavatelovým vědomím v pracovním poměru umluveném na zkoušku po uplynutí ujednané zkušební doby, není důležitým důvodem předčasného vystoupení z poměru pracovního (§ 33 č. 2 uved. zák.), že zaměstnavatel nespínil převzatý závazek uzavřít se zaměstnancem po uplynutí zkušební doby definitivní pracovní smlouvu.

(Rozh. ze dne 4. března 1938, Rv II 1089/37.)

Žalobce, který byl u žalovaného zaměstnán od 19. ledna 1937 jako dílovedoucí, a to původně na 14denní zkoušku a jenž dne 8. dubna 1937 předčasně vystoupil ze služeb žalovaného, se na žalovaném zaměstnavateli domáhá zaplacení 4.375 Kč s přísl. z důvodu náhrady platu za výpovědní lhůtu. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d zamítl žalobu.

D ů v o d y:

V dovolání jde pouze o to, zda byl žalobce oprávněn předčasně zrušiti pracovní poměr proto, že se žalovaný po smluvené zkušební době čtrnáctidenní zdráhal uzavřít s ním definitivní pracovní smlouvu. Mylně má odvolací soud za to (§ 503 č. 4 c. ř. s.), že vyhýbal-li se žalovaný a nevyhověl-li žádosti žalobcově jemu opětovně přednesené, aby definitivní smlouva byla uzavřena, a dal-li dokonce dne 31. března 1937 žalobci jasně najevo, že s ním nehodlá sjednati definitivní smlouvu, porušil podstatné ustanovení smlouvy obsahující závazek, že po uplynutí zkušební doby čtrnáctidenní uzavře se žalobcem definitivní smlouvu pracovní (§ 33 č. 2 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.).

Odvolací soud přehlédl, že byla-li zkušební doba jednou ujednána, nesmí býti prodloužena (§ 30, odst. 2, dotč. zák.) a že tím, že zaměstnanec pokračuje po uplynutí doby zkušební v pracovním poměru se zaměstnavatelovým vědomím, přechází pracovní poměr na zkoušku smluvený v pracovní poměr na neurčitý čas (§ 30, odst. 4, téhož zák.).